

Zpráva Expedice Mercedario 2011

21.2.2011

Účastníci: Pavel „Mulisák“ Kratochvíl, Marek Stránský, Andrea „Trpaslík“ Weisová, Honza „John“ Zoňa.
Odlet: 18.1.2011,
Návrat: 16.2.2011.
Plánovaný cíl: Cerro Mercedario
Cesta: jižní stěnou

Buenos Aires

Cesta zahájena v Brně 18.1.2011 přesunem na Vídeňské letiště Schwechat, dále pak letadlem společnosti Allitalia do Říma a v Římě přestup do letadla téže společnosti směr Buenos Aires.

V Buenos Aires se přesouváme pomocí taxi na centrální autobusové nádraží Retiro. Vzdálenost je asi 50km a je to nejlevnější způsob dopravy při počtu čtyř osob a sedmi batohů. V Retiro kupujeme lístky na noční autobus do San Juan, bagáž dáváme do úschovny a vyrážíme na prohlídku města. Sedíme uprostřed parčíku mezi dvěma směry devítipruhovové silnice a čtyřpruhové příčné ulice a na rozdíl od našich měst tu můžeme normálně dýchat. První poznatek - auta tu nekouří a Buenos Aires tak dostává svému názvu.

Navečer vyrážíme směr San Juan autobusem třídy Cama Ejecutivo tedy dvě křesla vedle sebe a jedno přes uličku. Komfort, který v letadle nenajdete. O bagáž se nestaráme, byla naložena automaticky! Opouštíme Retiro, stevard roznáší víno, následně pak večeři. To všechno v ceně v přepočtu 1kč/km a osobu. Dostáváme deky, zaujímáme spací polohu. Křesla umožňují pohodlné spaní i na boku, kdo by přeci jen chtěl postel, může si připlatit a jet vyšší třídou. Usínáme, budí nás až stevard se snídaní. To už se blížíme k San Juan. Krajina je rovná jako deska, silnice taky, co cca 20km je mírná zatáčka. Řidiči autobusu jezdí bez výjimky tak, že nevíte, kdy se rozjíždí, řadí nebo brzdí. Naši řidiči by tam měli jezdit na školení. Vjíždíme do San Juan, vykládáme na terminálu naše věci, teda jsou nám vyloženy. Naše plány berou za své. Dnes už dál nic není volné. Jdeme najít hotel a vyrážíme dokoupit poslední zásoby a na prohlídku města. Stejně jako v Buenos Aires všude jsou v ulicích stromy a čisto. Občerstvení odbýváme sendvičem – to ještě nevíme, že je to jediné co si tady v restauracích vlastně dáte – a pak na terminálu „Gigante“ bageta půl metru dlouhá v ní tři párky a „complet“ tedy hořčice, majonéza, kečup a chilli.... za 5 pesos tedy asi 22Kč! Spíme v hotelu Amerika za 200 pesos se vším komfortem a snídaní.

Zpráva Expedice Mercedario 2011

Barreal

Ráno vyrážíme směr Barreal. Už se konečně blížíme k horám, v půli cesty překonáváme sedlo ve výšce asi 2000m n m, kolem poledne jsme v Barreal. Vystupujeme pozdě, ale shodou náhod naproti „hotelu“ Jorge. Úkol číslo jedna najít arriera, který nám vyveze bagáž do základního tábora. Trvá to čtyři hodiny, protože všichni jednak jsou někde s turisty anebo spí – je totiž zrovna siesta, což našinec hned nepochopí. Vyjednávání s chlapem co neumí jinak než argentinskou hantýrkou, ani psát ani počítat, je horor. Za přispění místní dívky “tlumočnice” spíš než z angličtiny do španělštiny tak z argentinské španělštiny do mluvy toho muže a zpět ☺ se nějak domlouváme na předražené službě. Ale pořád s pocitem, že jsme ušetřili. Ještě zbývá domluvit auto, teda camionetu.

Vracíme se k hotelu, zkoušíme se ubytovat – ocupato, říká babička. To se opakuje asi ještě čtyřikrát jinde. To snad není pravda, konec světa a všechno plné. Začínáme uvažovat o kempu. Začíná pršet, je to bouřka. Babička z hotelu Jorge na nás mává, ať jdeme dovnitř. Sedíme v jídelně a chceme se ubytovat. Babička pořád něco mele a mele a nechce nás pustit dovnitř. Jediné co rozumím je „gendarmerie“. Pak nám píše nějaký dopis na papír. Aha, musíme jít na policii se nahlásit a podepsat revers. Babička je ze staré školy a neví, že se revers může podepsat až nahoře. Ale nevádí, jdeme, policajti nás rádi vidí, alespoň je co dělat a s kým pokecat a v Santa Anna ušetříme čas. Vracíme se s papírem, bábi je spokojená a ubytovává nás za 20,- na hlavu a noc. Muly stejně budou až za dva dny tak máme čas poznat místní kulturu. Hotel je starý, hodně starý, ale stylový. No spíš to ani není hotel. Bábi si vybírá, koho ubytuje, jinak to tu žije svým ospalým životem a životem její rodiny. Ještě večer přijíždí arriero, že zajistil camionetu za 400 do Santa Anna. Sice je to víc než říkal, ale budiž. Vyrážíme do víru maloměsta a festivalu česneku. Trochu zklamání neboť jsou to kolotoče a diskotéka. Dáváme první hovězí. Steak to sice není, spíš roštěná, ale dobrá a měkoučká. S místním vínem vynikající. Jdeme spát zítra je taky den. Zábava ve městě se teprve rozjíždí.

Ráno zjišťujeme, že Barreal není až taková díra. Tři obchody, banka, infocentrum... Přes den hrozný hic, prcháme do hotelu a po vzoru místních zaléháme. Mára pořád chrchle a rozprašuje svůj zánět průdušek kolem. Večer opět městečko, tentokrát jdeme na pizzu. Mulisák dělá dietickou chybu s tou extra pálivou a v noci má trochu problémy. Ráno raničko přijíždí pro nás camioneta. Licenční jeep z roku asi 50, ale minulého století. Stavem i velikostí nebudí naši důvěru. Naštěstí je tma, tak to nevypadá tak hrozně. Do malého pětimístného pickupu se nakonec nacpeme s celou bagáží šoférem a mechanikem. Sedím vpředu na sedadle s mechanikem, vzadu se tísní ostatní. V autě smrdí benzín, co nám šplouchá z kanistru. Mulisák je bledý jak zeď. Jedeme čtyři kilometry a máme defekt. Levá zadní. Měníme kolo, a když vidím ty ostatní tak se modlím. Pokračujeme k řece Collorodo, když vjíždíme do kaňonu už je světlo, točím a fotíme první scénérie. Projíždíme kontrolní stanicí a po dvou kilometrech zastavujeme u odbočky k Santa Ana. Řidiči se zjevně ze široké – lze-li to tak nazvat – cesty nechce a chce jet rovně. Naštěstí ho ihned zastavuje brod. Volí tedy menší zlo a odbočuje. Zjišťujeme, že je zde poprvé stejně jako my. Cesta je vymletá, vystupujeme, abychom auto odlehčili, řidič je zjevně šťasten, že tak činíme, akorát neví, jak nám to dát najevo. Pokračujeme k S. Ana až k brodu. Opět zastavujeme, řidiči se do brodu zase nechce. Vystupujeme, řidič troubí, jako že má přijít ten s mulama. Řeka před námi dělá větší kravál, ten klakson určitě není slyšet, Mára vyráží po svých. Prohlížím auto a zjišťuji, že byt vypadá jako terénní, nemá náhon na všechna kola, ale pouze na zadek. Tak s tím bych ten brod taky nejel.

Zpráva Expedice Mercedario 2011

Pod horou

Přichází mulař s jednou mulou a jedním mulátkem. To jsem zvědav, jak to naloží. Čtyři batohy na mulu jeden na mulátko. Nevěřicně koukám, ale mula – teda mulák, je to samec a- je opravdu dobře rostlý, snad to unese. Dva arriero na koních a ty muly, karavana za 7.000 pesos obě cesty. No nekup to!

V Santa Ana hledáme policisty. Dá to práci, protože v jediném baráku co tu stojí nejsou. Naštěstí za chvíli přicházejí. Nabíráme vodu, prý pitnou a vyrazíme. Tohle pít odmítám a raději filtruji. Po dvou lahvích musím filtr čistit, jak je ucpaný. Z řeky by to bylo čistší.

Začíná konečně to, na co čekáme, pochod k horám. Začíná více jak hodinovým dupáním vyprahlou plání, naštěstí počasí je nám milostivé a tak tu není 40°C, ale jen 35. Konečně se dostáváme do údolí kaňonu řeky Collorodo a stoupáme kolem ní zvolna vzhůru. Občas brodíme, k večeru už to nejde vody je hodně. Vystupujeme na úbočí. Cesta je to hrozná suť a bodláky, ale my frajeři jdeme i s bágly na zádech v sandálech. Výška 2500 m.n.m. v Tatrách bych si to nedovolil, tady to nějak neřešíme, protože je přeci teplo. Zrovna, když začínáme sestupovat zpět do údolí, přizvone se bouřka. Víchr dolů údolím a voda. Ta lítá vodorovně, takže za kamenem je suchu. Přesto se přesouváme do blízké jeskyně, kde čekáme, až to přejde. Z nejhoršího jsme venku a pokračujeme až na místo prvního bivaku. Vaříme, doplňujeme tekutiny, jdeme spát.

Ráno vyrazíme dál opět brody, ale už jdeme v pohorkách, sklon se místy zvětšuje, nabíráme výšku, ale teplota vzduchu už je snesitelná, vody právě naopak. Míjíme malou pastvinu s krávy – kde se vzaly, tu se vzaly – pokračujeme až na závěrečnou pláň, kde má být base camp. Otevírá se úžasné panorama s výhledem na Pico Polaco, Cerro Negro a náš cíl Cerro Mercedario. Barvy se nedaří zachytit ani fotoaparátům, ani kameře, ale je to výjev jako od Van Gogha. Myšleny ty barvy.

Po kilometru se vracíme do reality. Arrieros nám složili, bůh ví proč, batohy asi tři kilometry od kempu. To nás čekají pěkné věci. V kempu (3600 mnm) jsou Dánové s kuchařem a stany ještě dvou expedic. Stavíme ty vlastní, schováváme se za velký kámen, který nás má ochránit proti „větru z hor“. Daří se. Další den relaxujeme a taháme výstroj ty tři kilometry, domlouváme další strategii. Mára bere antibiotika, zůstane v táboře, my vyrazíme na obhlídku terénu.

Zpráva Expedice Mercedario 2011

Výlet

Další den ráno vyrážíme tedy ve třech. Já, Trpaslík a Mulisák. Původní směr byl přímo vpřed, ale pěšina se začala stáčet, tak stoupáme údolím směrem k trojici hor La Ramada, Alma Negra a La Meca. Potkáváme dána sestupujícího s průvodcem a asistentem! z Alma Negry. Vypadá vyčerpaně a dělá „ženské pohyby“, jak konstatoval Mulisák. Jdeme až na plato ke Glacier Italia, pak nahoru na Camp La Lagunita a zpět. Maximální výška 4300m. Pěkný výlet. Rozhodujeme se další den pro aklimatizační výšlap k penitentes na ledovci Cara Sur. Ráno vyrážíme už ve čtyřech k našemu cíli a kolem čtvrté bivakujeme ve výšce 4200 m.n.m. poblíž penitentes. Přichází mrak, sníh, vítr, hnus a zima, jdeme do stanů. Ráno procházíme bludiště těch zvláštních útvarů, fotíme je i sebe a sestupujeme dolů do base kempu. Vymyslel jsem zkratku, takže traverzujeme přímo nad chřtánem konce ledovce, ze kterého vytéká voda. Decentně upozorňuji Mulisáka, že mi příliš důvěřuje a na můj vkus směřuje příliš nízkou, tedy přímo ke stěně, která má určitě hodně přes dvě stě metrů směrem dolů. Procházíme úžasným údolím, kde kameny mají různé tvary, hrají všemi barvami. Najdete tu třeba volské srdce nebo šrůtku uzeneho...asi jsme už měli hlad.

Cerro Negro

Dáváme den pauzu a chystáme se na Cerro Negro. Dánská výprava odchází. Z Mercedario přicházejí Španělé. 22 hodin v jižní stěně, pak po pás sněhem na severní hřeben a pak....dolů do severního base campu, vyčerpaní a hladoví. Na vrchol to nešlo. Pak přechod zpět sem. Na základě těchto informací definitivně padá záměr jít na Mercedario. Večer nabíjím kameru z agregátu dánské výpravy, tedy jejich kuchaře a společně se dvěma německými kolegy popíjíme maté. Diskutujete Mercedario. Jižní stěna je letos jeden led a to od 4200mnm do 6000. 1800m ledu ve sklonu 60° a víc. Na to nemáme ani morál ani fyzickou ani vybavení.

Ráno vyrážíme. Před námi jsou Němci, Španělé jdou dolů, kemp osiřel. Máme věci na dva dny, šplháme sutí ostře vzhůru. Občas jdeme po špicích. Pořád se to sype. Máme prvních 200m a mám toho plný zuby. Slunko praží, lituji Mulisáka a Máru co jdou ve skeletech. Přecházíme potok a začíná pravý peklo. Zkracuji hůlky, kopu špice do suti a v duchu kleju. Občas zkouším něco natočit. Jde to pomalu, na hranu se dostáváme vyčerpaní kolem čtvrté odpoledne. 1200m převýšení je za námi. Bavíme se sbíráním krystalů a fosilií. Po pláni se z druhé strany blíží dvě postavy. Marc a Henric se vrací. Pokus o Mercedario z východní strany definitivně také vzdávají. Je to daleko a neschůdné. Stavíme stany, vaříme čaj ze sněhu do termosek na zítřka a relaxujeme.

Ráno sluníčko, teplo (relativně), pohoda. Vyrážíme k vrcholu Cerro Negro. Zdánlivá kamenitá rovina se vleče a vleče. Klopýtáme přes kameny, až konečně přicházíme ke sněhovému poli pod vrcholem. Zbývá 500 výškových metrů. Obouváme mačky, odkládáme hůlky, bereme cepíny. Zpočátku i přes občasné pukliny v ledovci to jde dobře. Mulis celou cestu prověřuje stopu a dupe stupy. Smekám před ním, perfektní výkon. Pomalu postupujeme nahoru, bezpečně a klidně. Vzadu pochrchlává Mára s nedoláčenými průduškami.

Zpráva Expedice Mercedario 2011

Posledních sto výškových metrů začíná foukat, ale pořád to jde. Na vrchol dorážíme v pořadí Mulisák, Trpaslík, John, Mára. GPS píše 5610 m.n.m. Na vrcholu se rozpoutává peklo. Vichr vrhá proti nám nejen sníh, ale i kusy ledu, který by dokázaly i zranit. Klečíme zády k větru, cepíny zaseknuté, držíme se navzájem. Beru kameru, která zamrzá a hlásí „vyčistěte záznamové hlavy“. Čekám, až se bude dát udělat pár kroků. Beru Áji foťák, tři kroky po větru otočka „blik“, na zem, zaseknout cepín a čekat. Poryv ustal, tři kroky „ blik“ a zase na zem. Kus ledu jako talíř prolítá nade mnou a trefuje Mulisáka. Ustojí to, je to tvrdák ☺. Ještě takhle dvakrát, pak slyším: „Už se na to vy...“, nebo něco v tom smyslu. Jdeme nebo spíš se plazíme dolů, našťestí na „závětrnou“ stranu. Sestup dolů byl celkem rychlý, ale vysilující. Poryvy větru sílí a hází to s námi. Vyzouváme se z maček, chvíli relaxujeme schovaní za kameny a vyrážíme ke stanům. Mára je hyn, rozhodujeme se zůstat nahoře ještě jednu noc a sestoupit až zítra. Bude to bezpečnější. Vítr sílí, lomcuje stany, zvyšujeme zdi z kamenů, doslova je dobýváme ze země, která zde tvoří dokonalou iluzi krajiny Marsu.

Ráno sestupujeme do základního tábora. Stejně jako byl odporný výstup sutí, je hnus i sestup, jen je to rychlejší a o to víc trpí kolena. V táboře se chystáme udělat výjimku z instantní stravy a něco uvařit. Mulisák se přiznává, že má dnes narozeniny. Otevírám slivovici pro zdravotní účely a začíná oslava. Mouka, voda, olej, česnek, cibule, sýr to jsou suroviny pro skvělé placičky vyráběné trpělivě Trpaslíkem asi po tři hodiny. Vítaná změna v jídelníčku. Vytahuji svůj trumf. Sušené mléko a připravuji s pomocí pomerančového Tangu ovocný koktejl. Svoje barmanské číslo sice zpestřuji „zahozením“ termosky mezi šutry a na doporučení ostatních doplňuji recepturu o kapku slivovice, ale pak sklízím uznání. Jak pravil Mulisák: „Takhle originální oslavu narozenin jsem asi ještě neměl“.

La Ramada

Ráno řešíme co dál. Čas běží a termín návratu se blíží druhý nejvyšší vrchol v dosahu je La Ramada 6375m. Já a Trpaslík máme jasno, Mára se na to necítí, navrhuje Alma Negra 6079, Mulis by rád asi taky Ramadu, ale hlásí problém v krku a teplotu. Rozhodujeme se rychle. Já a Trpaslík chceme zkusit La Ramadu, ale chceme jít na tři tábory, celkem s rezervou pět dní. Vyrážíme ještě odpoledne do prvního tábora ve výšce 3900 mnm. Tady ještě je voda, dál asi až sníh. Spíme v pískovišti, fouká, prach a písek je všude, zipy stanu protestují. Vítr sílí, ráno vyrážíme za silného větru nahoru. Sice fouká „zezadu“ ale poryvy s námi hází všemi směry a přeci jen nejdeme pořád rovně s větrem. Občas to sice poponese, ale spíš to vysiluje. Cesta je celkem znatelná není co řešit. Jde to dobře. Rozhodujeme se oproti plánu udělat nějaké metry navíc. Kempujeme ve výšce 5100 mnm kemp Torres Rosadas. Zní to honosně, ale je to takové sedýlko vedlejšího hřebene s pláčkem na dva stany těsně za hranou, přes kterou to lítá. Za to je tu spousta fosílií. Co kámen to nějaký nález. Rozpouštíme sníh, vaříme jak jinak Chutnou pauzu a Dobrý hostinec od Nestlé, našich laskavých sponzorů.

Další den máme jen 300 výškových metrů do posledního tábora, tedy odpočinkový den. Odporný, víc než kilometrový traverz v sutí a pak ještě nahoru. Ale jde to celkem rychle, na tu výšku.

Kempujeme v 5400 mnm a chystáme se na zítřejší výstup. V noci jsem nemohl spát hladem, přitom jsem normálně večeřel. Tuto noc se to opakuje. Huba nic nechce, ale žaludek ano. Chvíli bojuji, pak to risknu. Buď nebudu spát a nikam nedojdu, nebo to zkusím a buď to půjde ven, nebo ne. Se sebezapřením koušu do sojového špalku a žmoulám tento můj oblíbený doping nyní jako největší hnus. Polykám, dobrý nejde to zpátky. Za pět minut se žaludek uklidňuje a posouvá se to dolů. Chápu, tělo začalo trávit v noci. No tak ven, vypustit a položit. Od této chvíle spím jako nemluvně a ráno jsem v pohodě. Budík v šest. Tma zima. Zvažujeme situaci. Neznáme terén ani cestu, rozhodujeme dospat do svítání. Svítá. Balíme, snídáme čaj a kus perníčku – jediné co není od Nestlé – a vyrážíme. Oba nasazujeme demo režim a jdeme. Hlavně nahoru za sluníčkem, do tepla. Daří se, po hodině jsme na hřebeni. Šutry už jsou teplý, slunce má sílu v 5700 mnm. Rozpouštíme mastičky, mažeme rty a nosy. V kotli je sníh, boří se to, raději jdeme po hřebeni po kamenech. Kolem poledne jsme systémem co krok to dva nádechy ve výšce 6200 mnm. Myslíme si, že vidíme konečně vrchol. Volíme cestu sedýlkem. Špatně,

Zpráva Expedice Mercedario 2011

sype se to a je to delší. Na „vrcholu“ se kazí počasí a zakrývají ho mraky. Navíc to není vrchol, ten je ještě dál. A další vrchol, žlutá skála, je tak to také není on, až ta červená. Stojíme ve výšce 6375 mnm na nějakém šutru v mlze, kolem mlíko a pár skalek. Ale jsme tady, hromada kamení a tyčka to dokazuje. Čekáme asi 10 minut, jestli se mraky netrhnou, smůla. Nejlepší viditelnost 50m. raději otáčíme dolů, než to skryje celou cestu. Tak to je naše La Ramada.

Sestupujeme do výškového tábora pořád v mlze, přidává se vítr. Vaříme ukryti za kamenem a zalézáme do spacáku co nejdřív. V noci já mám už klid, Trpaslík hlad. Nakonec se nechá překecat a testuje moji metodu sojového válečku a s úspěchem.

Ráno pakujeme, stan je však přimrzlý v zemi a ledu. Znovu vybaluji vařič, vařím vodu, pomocí níž rozpouštíme led pod patkami stanu. Sestupujeme. Kolena trpí, ale jdeme až do základního tábora. Kluci nás vyhlížejí. Když přicházíme, máme uvařenou polévku. To potěší. Sníme všechnu, až pak z kluků leze, že ještě taky nejedli. Rozhodujeme se udělat placky. Na oslavu návratu. Povídáme, jaký to bylo a co dělali kluci. Mulis musel zůstat dole kvůli horečce, Mára vyrazil na dvoudenní túru údolím pod Alma Negru. Děláme oheň z bobků mul, ale fouká tak jdeme brzo spát.

Balíme

Ráno nás čeká relax a balení před odchodem. V poledne se objevuje mula a naši arrieros. Měli přijít až další den, ale to je asi Argentina. Prý kdy budeme mít sbaleno. Mára říká za dvě hodiny, mě to žily netrhá, když jsou tu o den dřív tak počkají. Opět diskuse o dopravě, prý jestli nechceme lepší auto za 600, říkáme že ne, že nám stačí stará mrcha za 400. Tuším, že řidič staré camionety mu odmítnul znovu jet a musel sehnat jiné auto. Tuším dobře. Pak ještě diskuse o poškození batohu o konstrukci na mule (díra skrz) a strach jestli mu zaplatíme. Ať se chvíli bojí. V kempu s námi od včerejška je jeden místní „montañero“ (asi průvodce turistů) který umí trochu anglicky tak plkáme a když si arriero neví rady v diskusi s Márou, tak příběhne a my fungujeme jako tlumočníci. Docela prča, já přeložím co chci mezitím si s Márou vyměníme pár vět. Docela by mě zajímalo jaký je výsledný překlad do místního jazyka☺ Arrieros balí, odjíždějí dolů. My ještě jednu, poslední, noc v kempu. A ráno stejnou cestou do Santa Ana. Po dvoudenní chůzi jsme zase u brodu v S. Ana. Stojí tam zánovní Toyota Hilux. Říkám, proč nejede přes brod. Prý mu nefunguje přední náhon. Tady snad žádný auto není 4x4.

Bábi v Hotelu Jorge nám účtuje tentokrát 30 pesos za noc. Říkáme, že na jednu, to ještě nevíme, že to nebude tak jednoduché. Jdeme koupit jízdenky na autobus. Nejdřív pozitivní odpoledne. Tak to je problém být 11. 2. v San Juan večer, znamená spíš v noci, by znamenalo nechytit už nic do Buenos Aires a jet až 12. nejdřív, takže rovnou na letadlo. Naše plány na dva, tři dny u moře se rozplývají. Dohadujeme se co dál. Ptáme se na jinou možnost. Paní se moc nechce, ale pak nám píše, že tu jezdí ještě mikrobus a adresu kanceláře. Hurá třeba to vyjde. Potřebujeme jet ráno, abychom stihli nějaký spoj do hlavního města, jinak nám všechno zase vyprodají. Hledáme kancelář, volám na hochy jedoucího okolo na kole. Zastavuje kolem a hlavou o zed'. Kolo nemá brzdu, ale ochotně nám radí. Vyjednávání je složité, ale vstřícné. Dnes ne, ale manana ve 3 ora, 4 persona od hotelu Jorge. A 45 pesos, o 5 víc než autobus. Tak to je pohoda. Jdeme na večeri a spát, ráno se přeci brzo vstává.

2.45 ráno stojíme u silnice i s veškerou bagáží. Projíždí a přibrzdí autobus Triumfo, říkáme, že nemáme lístky a čekáme na señor Ramires. Čekáme, jsou asi čtyři, když jdu do městečka podívat se co se děje. Mikrobus stojí před kanceláří, všude tma, jen vedle v baru to žije. Dochází mi, že 3 ora jsou 2x denně a ten náš jezdí odpoledne. Ono totiž manana tady není ráno, ale zítra. Ať žijí slovníky!

Jdeme opět spát, Mára se rozhodl čekat, jde spát o šesti. Ráno mu paní v kanceláři vysvětluje, že všechno je OK, 3ora, 4 personas, Hotel Jorge, Si!. Mára se tomu diví ☺ Navrhují zkusit objednat autobus ze S. Juan do Buenos Aires telefonem. Nemám odvalu někam volat, jdeme do infocentra s cílem přesvědčit slečnu, aby někam zavolala. Chvilí to trvá, pak pochopí, ale problém s telefonem, tak jí Mára půjčuje svůj. Bingo! Ve tři jedem Z Barrealu v sedm jsme v S. Juan a v devět jedem do B.A. Jestli tohle vyjde...Vyšlo. Bus naloží každého,

Zpráva Expedice Mercedario 2011

kdo zavolá, tam kde chce. To je služba. Sbíráme lidi a bedny směřující do S. Juan. Tak to by u nás nešlo, aby autobus objížděl vesnici a zajížděl do každé farmy. V půli cesty zastavujeme v sedle a místní trhají čerstvé maté a hned ho zalévají a pijí. Nálada se prudce zlepšuje. Před S. Juan se šéf ptá každého, kde chce vyložit. Jsme cizinci a je nás nejvíc, tak se nejprve jede na terminál a pak rozváží ostatní. Všichni souhlasí. Neuvěřitelné. Jdeme do kanceláře dopravní společnosti, jak před okýnkem vytahují z kapsy lístek, pán už se usmívá, a říká, že o nás ví. Dostáváme lístky a platíme kartou! Ptám se na servis. Pán se prvně trochu nechápavě podívá, pak zvedne ruku k ústům, naznačí pití, a jak si něco cpe do úst a říká: „Sí“!. Jsem v klidu. Jídlo a pití bude. Jedeme do Buenos Aires.

Villa Gesel

V Buenos Aires necháváme u známých Marka bagáž a nalahko jedeme k moři. Známým systémem večer nastoupím, ráno se vzbudím na místě. K moři je to totiž asi 400km a pláže v B.A. na Rio Plata jsou kvůli znečištění životu nebezpečné. Prostě hnus.

Cílem bylo Villa Gesel (viša kesl), vyhlášené letoviště. Autobus sice už nebyl tak komfortní a jevil jisté vady, ale jinak vše dle standardu. Kolem Villa Gesel jsou písčité pláže od obzoru k obzoru a rozhodně Vám tu nic nebude chybět, pokud jste plážoví povaleči. Já se tam už druhý den nudil a šel na vycházku po pláži, což není dobrý nápad, protože je to pořád stejné a pořád tam pere slunce. Odjezd doporučuji opět zvolit přes noc. Jednak ušetříte za hotel a jednak nebudete cestovat v hcu.

Příjezd se nám zkomplikoval. Už ve Villa Gesel mi bylo divné, že přijel jiný autobus, než měl. Problém nastal v B.A., kde nás vysadil na jiném terminálu než Retiro. Sice stevard říkal, že za chvíli otevírá ofis a že nám zajistí taxi kam v B. A. potřebujeme, ale po dvou a půl hodinách čekání jsme se rozhodli jít na vlak, o kterém jsem věděl jen díky tomu, že už jsme tudy jednou projeli. Cestování po B. A. je zážitek asi stejně jako pro cizince v Brně. Nikde není celá mapa dopravního systému. Dokonce městské vlaky – něco jako S-bahn – mají svoji trasu nakreslenou pouze na svém vlastním nástupišti. Takže třeba na Retiro běháte asi kilometr tam a zpět a hledáte na kterém nástupišti je vlak do vaší stanice. Pouze metro má mapu. Ale místní to znají, je dobré jim věřit. Z Retira na letiště je opět lepší vzít taxi, zde společnost Remis (cca 190 pesos).

Ať jsme hledali, jak jsme hledali, steak jsme v restauraci nenašli. Je to místní tradiční jídlo, které si koupíte v řeznictví a uděláte sami. V restauracích se nevyskytuje. Je to něco jako Španělský ptáček ve Španělsku. Ale můžeme doporučit empanadu – taštičky s čimkoli a dulce de leche sladkost typu karamelu, která se dá namazat na cokoli nebo prostě jen tak mlsat. Místní se vás budou snažit uctít pizzou, tak prosím neohrnujte nos, je dobrá a oni to mají za něco extra.

Odlet našeho letadla se během naší expedice posunul o hodinu dopředu. Takže raději si odlet ověřte, ať vám to nefrnkne!

Zpráva Expedice Mercedario 2011

Jídelníček Nestlé výstupu na La Ramada

1. den večeře: Dobrý hostinec, Kuře na paprice
2. den snídaně: Chutná pauza – slepičí
cestou: Deli čokoládová, Margot, Sojové řezy
večeře: Amore Mio – šunka a sýr
3. den snídaně. Chutná pauza – brokolice
cestou: Deli čokoládová, Margot, Sojové řezy
večeře: , Amore Mio – těstoviny s brokolicí
4. den snídaně: čaj a perníček*
cestou: Deli čokoládová, Margot, Sojové řezy, Studentská pečeť na vrcholu ☺
večeře: Chutná pauza - Bramborová s houbami Rajská, Dobrý hostinec – Guláš
5. den snídaně: Chutná pauza - Česneková
cestou: Margot, Sojové řezy, Studentská pečeť
večeře: Maggi Jako od mámy s masovými knedlíčky
placky v base kempu*

položky ozn.* nejsou výrobky Nestlé ☺

Prohlášení:

Veřejně tu odvolávám, co jsem prohlásil o instantní stravě, tj., že se to nedá déle jak dva dny vydržet – myšleno konzumace. Důkazem je náš pobyt na expedici, zejména v období 23.1.2011 až 9.2.2011, kdy jsme byli kromě skromných potravních doplňků a Márovy kukuřičné kaše plně odkázáni na instantní stravu a kalorické bomby v podobě sladkostí vše od společnosti Nestlé ČR, našeho štědrého sponzora.

K mému podivu nikdo z nás netrpěl ani podvýživou ani žádnými žaludečními nebo střevními problémy. Holt vývoj je vývoj a i zde se asi mnohé zlepšilo! ☺

Nejvíce si produkty Nestlé asi oblíbil Mulisák, kterého jsme pracovně překřtili na „Margot“.

Jeho výrok „Je to dobrý a hlavně toho je hodně“ je navěky zaznamenán na video.

Mimo plánované testy jsme nedobrovolně prověřili stravitelnost neuvařených těstovin ze strany volně žijícího psa horského (v místím jazyce sožo). Jeho zájem o tyto pochoutky byl až nepříjemný.

Kudlanka Nábožná Sojové řezy naopak odmítla.

Zvláštní poděkování patří sponzorům:

Nestlé CR	– instantní strava a sladkosti
Alpsport	– vybavení do přírody
B Kontakt Security	– střežení objektů a bezpečnostní služby
Lékárna v Bílém domě	
ASOLO	– turistická obuv

